

Sygn. akt III Cz 1013/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 września 2014 r. w Gliwicach

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzycieli P. O., D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego
w W. i Gminy B.

przeciwko dłużnikom W. J. (J.) i D. J.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie zwolnienia dłużnika W. J. od kosztów sądowych

na skutek zażalenia dłużnika W. J.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 31 marca 2014 r., sygn. akt VIII Co 10287/10

postanawia :

oddalić zażalenie.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 31 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu zwolnił dłużnika W. J. od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie z dnia 27 listopada 2013 roku co do kwoty 2.214 złotych, oddalając wniosek w pozostałym zakresie, co motywował tym, że sytuacja majątkowa dłużnika, pozwala mu na poniesienie opłaty do kwoty 4.500 zł.

Zażalenie na to postanowienie wniósł dłużnik zarzucając naruszenie art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z bezpodstawnym i nieuzasadnionym przyjęciem, że dochody uzyskiwane przez dłużników uzyskiwane z emerytury, po odliczeniu kwoty zajętej i egzekwowanej przez komornika oraz przy uwzględnieniu innych licznych długów dłużników, pozwalały na zaoszczędzenie kwoty 4.500 zł, stanowiącej część opłaty sądowej w niniejszej sprawie jak również naruszenie art. 100 ust. 2 ukscU. Oraz art. 102 ukscU w związku z art. 302 § 1 k.k., w związku z tym, że uiszczenie opłaty sądowej od zażalenia stanowi, bez względu na wysokość tejże opłaty, działanie, które może zostać uznane za działanie na szkodę wierzycieli dłużnika.

Na tych podstawach wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przyznanie dłużników kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło odnieść skutku.

Stosownie do regulacji prawnej z art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. z 2005r. Nr 167, poz.1398 z późniejszymi zmianami) zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Ocenie Sądu podlega zatem czy istotnie okoliczności przedstawione przez stronę pozwalają na udzielenie jej zwolnienia od kosztów sądowych.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, strona przygotowująca się do procesu sądowego, powinna się odpowiednio przygotować do procesu pod względem finansowym przez zabezpieczenie niezbędnych środków na pokrycie kosztów sądowych, a to między innymi poprzez poczynienie oszczędności i ograniczenie innych wydatków (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 1980 r., I CZ 99/80; z dnia 24 września 1984 r., II CZ 104/84.; oraz z dnia 14 października 1983 r., I CZ 151/83). Dopiero gdy tak poczynione starania nie przynoszą rezultatu, stronie przysługuje prawo wystąpienia do sądu z wnioskiem o zwolnienie z kosztów postępowania sądowego.

Mając na względzie powyższe, należy stwierdzić iż obowiązek poczynienia odpowiednich oszczędności przed wdaniem się w spór sądowy obciąża przede wszystkim stronę inicjującą postępowanie. Ocena jej stanu majątkowego, rzutuująca na przyznanie zwolnienia od kosztów, musi być więc dokonywana bardziej rygorystycznie. Niemniej jednak, analiza tych okoliczności musi być zawsze dokonywana w sposób zindywidualizowany.

W identycznym tonie wypowiedział się niedawno również Sąd Apelacyjny w Katowicach, który wskazał, że zwolnienie od kosztów sądowych winno być udzielane wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych okolicznościach, osobom nie mającym jakichkolwiek możliwości opłacania tych kosztów (postanowienie z dnia 14 stycznia 2013r., III AUz 365/12).

Przenosząc powyższe rozważania na niniejsze postępowania, należy stwierdzić brak podstaw do całkowitego zwolnienia dłużnika od obowiązku uiszczenia opłaty od zażalenia. Obciążająca powoda opłata od zażalenia wynosi 6.714 zł.

Z przedłożonego przez dłużnika oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, wynika, że uzyskuje dochód w kwocie około 4.000 zł tytułem świadczenie emerytalnego. Dłużnik posiada również znaczny majątek w nieruchomościach, obciążonych jednak hipotekami na rzecz różnych wierzycieli, natomiast koszty utrzymania całego gospodarstwa domowego, zostały przez niego określone na kwotę około 5.000 zł miesięcznie. Pomimo, iż koszty te przewyższają osiągnane przez niego dochody, należy jeszcze uwzględnić dochody uzyskiwane przez jego żonę w wysokości około 1.800 zł.

Dłużnik wniósł zażalenie w grudniu 2013r. Sąd Rejonowy uznał, że w okresie do rozpoznania wniosku, tj. do marca 2014r., z osiągniętych przez siebie dochodów, był w stanie zaoszczędzić kwotę 4.500 zł. Ocenę tą w pełni podziela Sąd Okręgowy, wskazując, przy tym, że oszczędności te tym bardziej były możliwe do poczynienia do chwili uaktualnienia się obowiązku uiszczenia opłaty, co nastąpi w październiku 2014r. Z tych względów nie było podstaw do przyznania dłużnikowi pełnego zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłaty od zażalenia.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda